

Hattyúk tava

Ahattyú kétségkívül az egyik legszebb és legcsodálatraméltóbb vízi madár. Az ember a történelem során mindig nagy becsben tartotta. Az ókori görög mitológiában is megjelennek, mint Apolló isten szent madarai, vagy mint a szerencsétlen Küiknosz, kit Zeusz hattyúvá változtat. E ifjú szerelmesről lett a faj latin neve Cygnus.

A Cygnus olort, magyarul a Bütykös hattyút szinte mindenki ismeri. Tavainkon a tavaszi és nyári hónapokban jelennek meg, de az állatkeretekben is szívesen tartott díszmadár. A gyerekek csodálják, a felnőttek nagy része is kedveli és méltóságteljesnek tartja ezt az állatot. Nagy részük, de nem mindenki. Szeptember 8-án a Bánom tónál három fiatal egyed esett az orrvadászok áldozatául. A szemtanúk elmondása szerint reggel 6 óra tájban durrogásra lettek figyelmesek. Egyesek azonnal kirohantak otthonukból, mert hát kíváncsiak voltak, mi történt.

Először nem láttam semmit, mert sötét volt még. Mikor egy kicsit kitisztult a látásom, rögtön észrevettem egy fehér furgont a tó mellett, vallya az egyik szemtanú, aki sajnos nem tudta megmondani sem az autó típusát, sem a rendszámát. A furgon körül három–négy férfi sürgölődött. Egyszer csak észrevettek, amint ott állok

tőlük száz méterre egy szál pizsamában. Biztos jól gondoltak rólam (nevetés). Ekkor hírtelen elkezdtek kapkodni, beszálltak a járműbe, és elhúzták a csíkot a falu, Temerin felé. Odamentem a tóhoz, és ekkor felfigyeltem fel valamire, ami a vízen úszott. Amikor jobban megnéztem, láttam, hogy az egyik kishattyúról van szó, már elpusztult. Itt él a tavon egy hattyú család. Három éve minden tavasszal visszatérnek. Első évben még csak négy fiókájuk volt, a következő évben már hat, az idén pedig nyolc. Erről lehet megállapítani, hogy jól érzik itt magukat. A nyolcból öt fióka maradt, ezért tudom, hogy hármat lőttek meg. A másik kettőt valószínűleg elvitték.

Olyan szelíd madarokról van szó, főleg az öregek azok! A fiókák nem bíznak bennem, de a két öreg a kezemből eszik. Kinek volt szíve bántani őket, teszem fel a kérdést. Igen, kinek volt szíve? Kit zavartak? Hazavitték és megették? Nem hinném.

De akkor miért? Netán valakinek megdézsmáltak a hálóját, amit illegálisan feszített ki? No, de elég a találgatásból. Amire nincs bizonyíték, azzal nem sokra megyünk, ha igaz is...

Egyes vadászismerőseim ugyanígy felvannak háborodva, mert a vadászat nem

az összevissza lövöldözésből áll. A vadász eteti a vadat, gondoskodik a természetéről és vadászik, de ezt szigorú szabályok szerint teszi. Ezért a valódi vadászoknak ki kellene állniuk a természetvédelem mellett, és ki kellene közösiíteniük maguk közül azokat, akik nem oda valók. Azokat pedig, akiket netán orrvadászaton kapnak rajta, nyugodt lelkiismerettel feljelenthetik. Azért hogy a vadászat újra nemes tevékenységgé váljon, ne csak véres öldöklős sport legyen.

Beefejezésül pedig el szeretném mondani, a szemtanúk kérték, ne írjuk le a nevéket, fényképet ne közöljünk róluk, mert félnék az esetleges következményektől. Nem csodálom, mert fordított társadalomban élünk, ahol a tisztességes polgárnak kell félnie. **V. B., F. Z.**

Szegény favágók

A múlt tél folyamán a vasút menti kiserdőben történt fairsásról azt gondoltuk, hogy egyedi esettel állunk szemben. Erről különben hosszabb cikk jelent meg a Zöld sorokban Ne vágj ki minden fát! címmel. De sajnos, tévedtünk.

Egyik nap elindultam madarászni a kiserdőbe (a faluhoz közelebb lévőbe). Mikor odaértem az erdő mellé, a szomszédos parcellán megpillantottam két férfit és egy nőt, akik a törésből elmaradt kukoricát böngészték. Szóba elegyedtem velük, és megkérdeztem tőlük, vajon tudják-e, ki vagy kik vágta ki a fákat tavaly. Nemel válaszoltak és hozzátették: Biztosan szegény emberek voltak. Pedig szerintem tudták, hogy az idő alatt is valakik éppen „dolgoznak” bent. Erről akkor bizonyosodtam meg, amikor bementem az erdőbe és meghallottam, ahogy fűrészelnék (kézi fűrészsel). Elindultam a hang irányába, s mire odaértem, már ki is dőlt a fa. Két harmincas éveiben járó férfi állt mellett zavarodottan. Kérdeztem, hogy miért teszik ezt, mire csak hebegtek valamit, és azt mondták, hogy „a laminált padlóhoz kell nekik”.

Mondtam nekik, ha nem hagyják abba, feljelentem őket. Összeszedték magukat és elmentek. Később láttam amint a kukoricából kihajtottak egy Yugo típusú személygépkocsival és elhúztak Újvidék felé. Tovább sétáltam az erdőben és a kivágott fákat számláltam. Már hetek óta járhattak ki, annyi megcsonkított fatörzset észleltem.

Végül még csak azt fűzöm hozzá, hogy szerintem, aki nagyon szegény, annak a fáról nem biztos, hogy a lamináltpadló jut legelőször az eszébe.

V. B., F. Z.

Természetvédelem

A Kókai Imre iskolában az idén, több választható tantárgy közül, egy osztályra való hatodikos tanuló a természetvédelem mellett döntött. Az órákat szombatonként, blokkórák formájában tartjuk. A tévé és az Internet távoli tájakra kalauzolja gyermekeinket, s eközben néha nem hagy időt a saját értékeinket megismerni, megszeretni, megbecsülni. Ezekon az órákon kilépünk a négy fal mögül, hogy szétnézhessünk „saját házunk táján”.

Múlt szombaton a Történelmi kertészet fogadta a kíváncsi gyerekeket. A kertészet végében tenyésztett állatokról érdeklődtünk. Házigazdánktól nagyon szép összefoglalót hallottunk az állatok eredetéről, tartásmódjáról, előnyeikről, viszonylagos hátrányairól. A szürkemarháknál még megtartottuk a tisztességes távolságot, de a csacsi és a mangalicák már élvezettel túrták a simogatást. Az őshonos rackajuhok után bemutatásra kerültek a szárnyasok, letűnt tanyavilágok elmaradhatatlan szereplői. Visszafelé jövet a sok őszi növényben gyönyörködtünk. Rádasként a most is aktuális komposztálás titkairól hallottunk. Szeretnénk megköszönni a tanulók nevében is a Történelmi Lászlónak és Arankának a tartalmas délelőttöt.

ZELENKA Angéla